

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 109.996 van 3 september 2002
in de zaak A. 126.187/XIV-11.516**

In zake : XXX
 die woonplaats kiest bij
 advocaat H. DE PONTHERE,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Lombardstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Algerijnse nationaliteit, op 2 september 2002 om 20.40 uur heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde, gegeven door de minister van Binnenlandse Zaken op 29 augustus 2002;

Gelet op de beschikking van 3 september 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de beschikking van 3 september 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2002 om 16.00 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat G. MEYER, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat XXX bij verzoekschrift, gezegeld op 23 juli 2002 de schorsing van de tenuitvoerlegging heeft gevorderd van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2002 houdende bevestiging van de beslissing tot weigering van verblijf van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 maart 2002 (zaak G/A. 122.647/VII-26.989); dat in huidig verzoekschrift wordt gesteld dat op dat ogenblik niets er op wees dat de verwerende partij effectief tot repatriëring zou overgaan; dat zij op 29 augustus 2002 door de politie van Kapellen in het asielcentrum aldaar werd opgepakt om met het oog op repatriëring te worden opgesloten in het transitcentrum te Steenokkerzeel;

Overwegende dat de verzoekende partij thans bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de beslissing tot terugleiding van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 augustus 2002;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging, in de veronderstelling dat de verzoekende partij ook ten aanzien van de beslissing van 29 augustus 2002 de uiterst dringende noodzakelijkheid laat gelden, kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat in het verzoekschrift in essentie wordt betoogd dat het bestreden bevel strijdig is met artikel 13 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden doordat de bestreden beslissing ertoe strekt de verzoekende partij terug te leiden naar de grens en te repatriëren naar Algerije, terwijl, wanneer de verzoekende partij wordt verwijderd van het grondgebied tijdens de behandeling van haar eerder beroep bij de Raad van State, zij geen daadwerkelijk rechtsmiddel zou hebben gehad ten aanzien van haar aanvraag tot politiek asiel, nu de procedure in dringend beroep geen daadwerkelijk rechtsmiddel is in de zin van voormelde verdragsbepaling; dat de verzoekende partij verwijst naar het arrest “Conka” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 5 februari 2002;

Overwegende dat artikel 13 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden stelt dat eenieder wiens rechten, welke in dat Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie; dat deze bepaling dus op het eerste gezicht lijkt te vereisen dat wie zich daarop beroept het slachtoffer moet zijn van een schending van één van de door het Verdrag gewaarborgde rechten; dat deze regel niet op zichzelf lijkt te bestaan, maar moet worden samengelezen met andere verdragsbepalingen, waarvan de schending wordt ingeroepen; dat de verzoekende partij niet aanduidt in welke mate de dreigende repatriëring en de beweerde ontstentenis van daadwerkelijke rechtshulp één van haar door het Verdrag gewaarborgde rechten zou aantasten; dat zij dit in haar verzoekschrift niet heeft gedaan; dat het middel niet ernstig is;

. Overwegende dat minstens niet is voldaan aan de eerste van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
drie september tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

E. BREWAEYS.